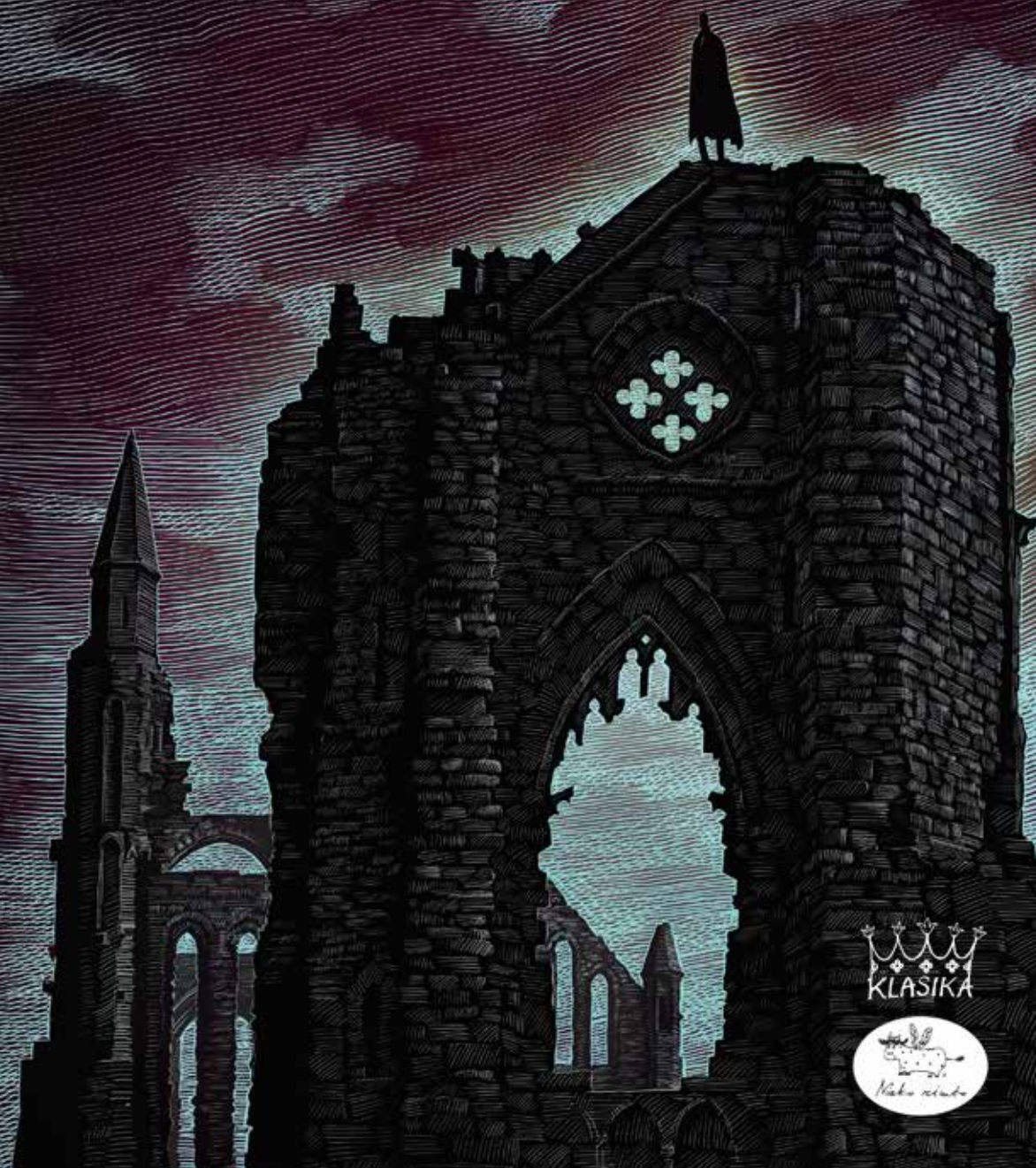

DRAKULA

BRAM STOKER

KLASIKA

DRAKULA

Versta iš:
Bram Stoker
DRACULA (UNABRIDGED
CLASSICS series)
Sterling Children's Books, New York, 2010

Leidėjas Arvydas skiria šią knygą brangioms kolegėms Miglei ir Eglei

Bibliografinė informacija pateikiama Lietuvos integralios
bibliotekų informacinės sistemos (LIBIS) portale ibiblioteka.lt

Tekstas, Bram Stoker

© Iliustracijos, Scott McKowen, 2010

Originaliai 2010 m. JAV išleido *Sterling Publishing Co., Inc.*
pavadinimu *Dracula* (*Unabridged Classics* serijoje).

Išleista susitarus su *Sterling Publishing Co., Inc.*,

33 East 17th Street, New York, NY, USA, 10003

© Vertimas į lietuvių kalbą, Viktorija Uzėlaitė, 2021

© Leidykla „Nieko rimto“, 2022

ISBN 978-609-441-845-7

BRAM STOKER

DRAKULA

Iliustravo Scott McKowen

Iš anglų kalbos vertė Viktorija Uzėlaitė

Vilnius
2022

TURINYS

- 1...DŽONATANO HARKERIO DIENORAŠTIS...7
- 2...DŽONATANO HARKERIO DIENORAŠČIO TĘSINYS...22
- 3...DŽONATANO HARKERIO DIENORAŠČIO TĘSINYS...36
- 4...DŽONATANO HARKERIO DIENORAŠČIO TĘSINYS...50
- 5 PANELĖS MINOS MERĖJ LAIŠKAS
PANELEI LIUSEI VESTENRA...65
- 6...MINOS MERĖJ DIENORAŠTIS...76
- 7...IŠKARPA IŠ RUGPJŪČIO 8 DIENOS
„DIENOS ŽINIŲ“...91
- 8...MINOS MERĖJ DIENORAŠTIS...106
- 9...MINOS HARKER LAIŠKAS LIUSEI VESTENRA...124
- 10...DAKTARO SJUARDO LAIŠKAS DIDŽIAI GERBIAMAM
ARTURUI HOLMVUDUI...143
- 11...LIUSĖS VESTENRA DIENORAŠTIS...160
- 12...DAKTARO SJUARDO DIENORAŠTIS...176
- 13...DAKTARO SJUARDO DIENORAŠČIO TĘSINYS...196
- 14...MINOS HARKER DIENORAŠTIS...214
- 15...DAKTARO SJUARDO DIENORAŠČIO TĘSINYS...233

TURINYS

16...DAKTARO SJUARDO DIENORAŠČIO TĘSINYS...249

17...DAKTARO SJUARDO DIENORAŠČIO TĘSINYS...261

18...DAKTARO SJUARDO DIENORAŠTIS...276

19...DŽONATANO HARKERIO DIENORAŠTIS...294

20...DŽONATANO HARKERIO DIENORAŠTIS...308

21...DAKTARO SJUARDO DIENORAŠTIS...324

22...DŽONATANO HARKERIO DIENORAŠTIS...341

23...DAKTARO SJUARDO DIENORAŠTIS...355

24...DAKTARO SJUARDO FONOGRAFO ĮRAŠAS...370

25...DAKTARO SJUARDO DIENORAŠTIS...386

26...DAKTARO SJUARDO DIENORAŠTIS...403

27...MINOS HARKER DIENORAŠTIS...422

KLAUSIMAI DISKUSIJAI...443

EDUKOLOGIJOS DAKTARAS ARTHURAS POBERIS...446

APIE AUTORIŲ...447

APIE DAILININKĄ...447

DŽONATANO HARKERIO DIENORAŠTIS

Gegužės 3 d., Bistrica. Gegužės 1 d. 8.35 išvykom iš Miuncheno ir kitą rytą jau buvom Vienoje; turėjom atvažiuoti 6.46, bet traukinys valandą vėlavo. Kiek spėjau pamatyti pro traukinio langus ir šiek tiek pasivaikščiodamas gatvėmis, Budapeštas man pasirodė labai gražus miestas. Bijojau nueiti per toli nuo stoties, nes supratau, kad stengsimės išvažiuoti kuo arčiau numatyto laiko. Kilo įspūdis, kad palikom Vakarus ir atsidūrėm Rytuose. Įstabūs vakarietiški tiltai per platų ir gilų didingąjį Dunojų vedė į pasaulį, kuriame viešpatavo turkų papročiai ir taisyklės.

Išvykome gana anksti ir sutemus atkakom į Klauzenburgą. Nakvynės apsistojau „Karališkajame“ viešbutyje. Vakarienei valgiau ypatingu būdu paruoštą vištieną su aitriosiomis paprikomis. Buvo labai skanu, tik paskui troškino. (Nepamiršti gauti Minai receptą.) Paklaustas padavėjas atsakė, kad patiekalas vadinamas paprikų *hendl*, o kadangi tai nacionalinis valgis, jo turėčiau gauti visame Karpatų regione.

Labai pravertė tai, kad šiek tiek mokėjau vokiškai; atvirai kalbant, nežinau, kaip būčiau išsisukęs be kalbos.

Londonė turėjau šiek tiek laiko, tad aplankiau Britų muziejų ir bibliotekoje pasiieškojau knygų apie Transilvaniją bei šios vietovės

žemėlapių. Sumojau, kad bendraujant su vietiniu didiku būtų nepro-
šal iš anksto ši tą žinoti apie kraštą.

Išsiaiškinau, kad jo minėtas regionas yra pačiuose šalies rytuose
Karpataų kalnų vidury prie pat trijų valstybių sienų: Transilvanijos,
Moldavijos ir Bukovinos. Tai bene mažiausiai pažįstamas ir rečiausiai
gyvenamas Europos kraštas.

Jokiam žemėlapyje ir jokioje knygoje nepavyko rasti Drakulos
pilies. Nė vienas šios šalies žemėlapis neprilygsta mūsų kari-
niam žemėlapiams. Tačiau pavyko rasti Bistricą, grafo Drakulos
minėtą miestelį; pasirodo, tai gana gerai žinoma pašto stotis. Užsi-
rašysiu kelias pastabas, kad pasakodamas Minai apie savo keliones
lengviau viską prisiminčiau.

Transilvanijoje gyvena keturios tautos: pietuose saksai ir su jais
susimaišę valakai, dakų palikuonys; vakaruose madjarai, o rytuose ir
šiaurėje – sėkeliai. Aš pateksiu tarp pastarųjų, kurie tvirtina esą Atilos
ir hunų palikuonys. Gal tai ir tiesa, nes vienuoliktame amžiuje užka-
riavę kraštą madjarai rado čia apsisostojusius hunus.

Perskaičiau, kad pasagos formos Karpataų kalnuose viešpatauja visi
pasaulyje žinomi prietarai, tarsi tai būtų kokio vaizduotės polėkio ašis.
Jei taip, mano viešnagė bus labai įdomi. (Nepamiršti išklausinėti apie
tai grafą.)

Lova buvo gana patogi, bet miegojau prastai, kamavo visokiausi
keisti sapnai. Galbūt dėl to, kad visą naktį po mano langu kaukė šuo,
o gal kaltos buvo paprikos, nes išmaukiau visą grafiną vandens ir vis
dar troškino. Paryčiais užmigau, bet pažadino baladojimas į duris,
taigi tuo metu tikriausiai miegojau kietai.

Pusryčiams vėl gavau paprikų ir tokios kukurūzų košės, kuri čia
vadinama mamalyga, taip pat nepaprastai gardų įdarytą baklažaną –
impletata. (Nepamiršti gauti ir jo receptą.)

Valgiau paskubomis, nes traukinys turėjo išvykti prieš aštuonias – bent jau taip buvo pranešta. Tačiau 7.30 nulėkęs į stotį, daugiau nei valandą prasėdėjau vagone, kol pagaliau pajudėjom iš vietos.

Atrodo, kad kuo toliau į rytus, tuo nepunkualesni traukiniai. Kažin, kas būtų Kinijoje?

Visą dieną bildėjom per įstabaus grožio kraštą. Kartais ant stačių kalvų išvysdavom miestelius ir pilis, kokius matome senuose mišioluose; kartais riedėdavom palei upes, kurios, sprendžiant iš plačių akmenuotų krantų abiejose pusėse, smarkiai ištvinsta. Tik galybė srauniai tekančio vandens gali šitaip išplauti pakrantes.

Kiekvienoje stotelėje laukdavo būreliai žmonių, o kartais net visa minia; jų drabužiai buvo labai skirtingi. Vieni, su trumpomis sermėgomis, namų darbo kelnėmis ir apskritomis skrybėlėmis, priminė mūsų kraštų valstiečius ir tuos, kuriuos mačiau keliaudamas per Prancūzijos ir Vokietijos kaimus. Kiti buvo pasipuošę kur kas įspūdingiau.

Moterys atrodė žavios, ir tik iš arčiau pamatydavai negrakštų liemenį. Visos vilkėjo drabužius vienokiomis ar kitokiomis baltomis pūstomis rankovėmis, dauguma segėjo plačius diržus su plazdančiais kaspinėliais, panašiais į balerinų sijonėlius, tik po jais, žinoma, dar buvo pasijoniai.

Keisčiausios mūsų matytos žmogystos buvo slovakai – baisesni barbarai už visus kitus. Jie dėvėjo dideles kaubojiškas skrybėles, mūvėjo itin plačias purvinai baltas kelnes, vilkėjo baltus drobinius marškinius, sujuostus nepaprastai sunkiais beveik pėdos pločio odiniais diržais, prikalinėtais žalvarinių kniedžių, avėjo ilgaaulius batus, į kuriuos buvo sukištos kelnės. Juodus plaukus jie augino ilgus ir želdinosi vešlius juodus ūsus. Atrodė įspūdingai, bet ne itin patraukliai. Scenoje tokie kuo puikiausiai galėtų vaidinti senovės Rytų plėšikus. Tačiau man buvo paaiškinta, kad šie žmonės visiškai nepavojingi, priešingai, jiems netgi sunku pakovoti už save.

Jau temstant nukakom į labai įdomų seną Bistricos miestą. Jis įsikūręs, galima sakyti, ant sienos – iš jo Borgo perėja gali patekti į Bukoviną, – taigi yra regėjęs daug perversmų, palikusių savo žymes. Prieš penkiasdešimt metų čia net penkis kartus siautėjo gaisrai, smarkiai nuniokodami miestą. Septyniolikto amžiaus pradžioje jis tris savaites buvo apgultas, krito 13 000 gyventojų – jie tapo ne tik karo, bet ir maro bei kitų ligų aukomis.

Grafas Drakula man buvo nurodęs „Auksinės kronos“ viešbutį. Didžiam savo džiaugsmui išvydau nė kiek nepaliestą senovinį pastatą – be abejo, man magėjo susipažinti su to krašto istorija.

Supratau, kad manęs čia laukė, nes kai priėjau prie durų, pasitiko linksma pagyvenusi moteris liaudiškais drabužiais: baltais marškiniais ir ilga dviguba priekį ir užpakalį dengiančia spalvota prijuoste; ji buvo tokia aptempta, kad atrodė net šiek tiek nepadoriai. Man prisitartinus, moteris nusilenkė ir tarė:

– Ponas anglas?

– Taip, – patvirtinau. – Džonatanas Harkeris.

Ji nusišypsojo ir kažką pasakė pagyvenusiam vyrui baltais marškiniais, atsekusiam paskui ją prie durų.

Vyras nuėjo ir netrukus atnešė man laiškėlį:

„Mielas bičiuli, sveiki atvykę į Karpatus. Nekantriai laukiu jūsų. Gerai išsimiegokit. Trečią ryto išvyksta diližanas į Bukoviną, viena vieta užsakyta jums. Borgo perėjoje lauks karieta, ji atgabens jus iki mano namų. Tikiuosi, kelionė iš Londono buvo maloni ir jums patiks viešnagė nuostabiame mūsų krašte. Jūsų bičiulis Drakula.“

Gegužės 4 d. Sužinojau, kad mano šeiminkas gavo laišką nuo grafo, kuriame prašoma parūpinti man geriausią vietą diližane. Tačiau kai pradėjau klausinėti smulkmenu, jis užsisklendė ir apsimetė, kad nesupranta mano vokiečių kalbos.

Tai negalėjo būti tikra, nes iki šiol jis puikiai viską suprato – bent jau taip atrodė iš jo atsakymų į mano klausimus.

Jiedu su žmona, mane pasitikusia pagyvenusia moterimi, sunerimę susižvelgė. Šeimnininkas sumurmėjo, kad pinigai buvo atsiųsti kartu su laišku ir daugiau jis nieko nežinaš. Kai pasidomėjau, ar jis pažįsta grafą Drakulą ir ar galėtų ką nors papasakoti apie pilį, abu su žmona persižegnojo, patikino ničnieko nežiną ir daugiau išvis nebekalbėjo. Atėjo laikas išvykti ir aš nieko nebespėjau paklausti, nors visas šis reikalas man atrodė baisiai mįslingas, ir toli gražu nesijaučiau ramus.

Prieš pat man išvažiuojant, šeimnininkė atėjo į mano kambarį ir spigiu balsu paklausė:

– Ar tikrai turit važiuoti? Ak, jaunasis pone, ar tikrai turit važiuoti?

Moteris buvo tokia susijaudinusi, kad, regis, išgaravo ir tos negausios vokiečių kalbos žinios, ir kalbėdama ji primaišė man dar negirdėtos kalbos žodžių. Turėdavau ją vis perklausti, kad galėčiau sekėti mintį. Kai pasakiau, kad man jau laikas keliauti, nes laukia svarbūs darbo reikalai, ji dar kartą paklausė:

– Ar žinot, kokia šiandien diena?

Atsakiau, kad gegužės ketvirta. Ji papurtė galvą ir sušuko:

– O taip! Žinau! Bet ar jūs žinot, kokia tai diena?

Kai atsakiau neturįs supratimo, ji kalbėjo toliau:

– Jurginių išvakarės. Argi nežinot, kad šiąnakt, laikrodžiui mušant vidurnaktį, į laisvę išstrūksta visos piktosios dvasios? Ar nutuokiat, kur ir pas ką keliaujat?

Ji atrodė baisiai prislėgta, ir aš bandžiau ją raminti, deja, bergždžiai. Galop ji puolė ant kelių ir ėmė maldauti mane nevažiuoti ar bent jau porą dienų palūkėti.

Man tai pasirodė juokinga, ir vis dėlto pasijutau nejaukiai. Šiaip ar taip, reikėjo dirbti darbą, ir aš nusprendžiau, kad niekas man nesutrukdyt.

Pamėginau ją pakelti, padėkojau ir kuo rimčiausiai paaiškinau, kad pareiga man yra svarbiau už viską, taigi turiu ten vykti.

Tada ji pakilo, nusišluostė akis, nusikabino nuo kaklo kryželį ir padavė man.

Neišmaniau, ką su juo daryti, nes esu anglikonas, išmokytas į tokius dalykus žiūrėti kaip į tam tikrą stabmeldystę. Negalėjau atsisakyti dovanos, kad nepasirodyčiau nedėkingas ir neįskaudinčiau geraširdės sunerimusios senutės.

Ji tikriausiai išvydo abejonę mano veide, nes užkabino rožinį ant kaklo ir pasakė:

– Padarykit tai dėl savo motinos.

Tai tarusi išėjo iš kambario.

Rašau tai laukdamas diližano, kuris, be abejo, vėluoja. Man ant kaklo tebekabo kryželis.

Nežinau, ar dėl senutės nuogąstavimų, ar dėl šiurpių šiuose kraštuose sklandančių pasakojimų, o gal dėl paties kryželio, jaučiausi toli gražu ne toks ramus kaip įprastai.

Jei šis dienoraštis koku nors būdu pasiektų Miną anksčiau už mane, teneša jis mano atsisveikinimą. O štai ir diližanas!

Gegužės 5 d., pilis. Pilko ryto neliko nė ženklo, saulė pakilo aukštai virš plataus dantyto horizonto – nežinau, kas ten matosi, medžiai ar kalnai; iš taip toli sunku didelius daiktus atskirti nuo mažų.

Miegas neima, žinau, kad ilgą laiką man niekas netrukdytų, taigi nutariau rašyti, kol apsnūsiu.

Daug visokių keistų dalykų norėčiau aprašyti. Bet kad skaitytojas nemanytų, jog prieš išvykdamas iš Bistricos ko nors apsisvalgiau, tiksliai išdėstysiu, ko gavau vakarienei.

Buvo patiektas vadinamasis „plėšikų kepsnys“: šoninės bryzeliai, svogūnai ir jautiena, pagardinti aitriosiomis paprikomis, suverti ant išmelių ir iškepti virš ugnies.

Vynas vadinosi „Auksinis Mediašas“; jis keistai, bet gana maloniai dilgino liežuvį.

Išgėriau jo tik porą taurių, daugiau nieko.

Man įlipus į diližaną, vežiko viduje nebuvo. Pamačiau, kad jis šnekasi su šeimininke.

Nekilo abejonių, kad jie kalbasi apie mane, nes retsykiais kuris nors vis atsigrėždavo. Keli ant suolo prie durų sėdintys žmonės priėjo pasiklausyti ir paskui labai atjaučiamai pasižiūrėjo į mane. Kai kurie žodžiai buvo dažnai kartojami – negirdėti žodžiai, nes būrelyje buvo įvairių tautybių žmonių, – taigi išsitraukiau iš krepšio daugiakalbį žodyną ir susiradau juos.

Turiu prisipažinti, kad manęs tai nepradžiugino, nes tarp tų žodžių buvo „ordog“ – šėtonas, „pokol“ – pragaras, „stregoica“ – ragana, „vrolok“ ir „vlkoslak“, slovākų ir serbų kalbomis reiškiantys tą patį – vilkolakį ar vampyrą. (Nepamiršti pasiteirauti grafo apie šiuos prietarus.)

Mums pajudėjus, būrelis prie smuklės durų, jau spėjęs išaugti iki nemažo pulko, persižegnojo, paskui visi atsuko į mane du pirštus.

Šiaip ne taip priprašiau bendrakeleivio paaiškinti, ką tai reiškia. Jis nenorėjo sakyti, bet sužinojęs, kad aš anglas, paaiškino, jog šis ženklas saugo nuo piktos akies.

Nebuvo smagu tai išgirsti keliaujant į nežinomą vietą susitikti su nepažįstamu žmogumi. Tačiau visi buvo tokie geranoriški, atjaučiantys ir gailėstingi, kad nori nenori susijaudinau.

Niekada neužmiršiu, kaip paskutinį kartą atsigrėžiau į smuklės kiemą ir išvydau plačioje tarpuvartėje stovintį margą žmonių būrį. Visi žegnojosi, jiems už nugarų žaliavo kuplūs oleandrai ir kiemo vidury žaliuose kubiluose augantys apelsinmedžiai.

Tada mūsų vežikas, kurio plačios drobinės kelnės – čia vadinamos *goca* – buvo užklojusios visą priekinį suolą, švystelėjo botagu virš keturių greta sukinkytų žirgelių, ir mes leidomės į kelią.

Vaizdai buvo tokie gražūs, kad netrukus išsisklaidė visi būgštavimai, nors jei būčiau mokėjęs kalbą, tiksliau, kalbas, kuriomis šnekėjo mano bendrakeleiviai, turbūt nebūčiau taip lengvai jų atsikratęs. Prieš mus plytėjo žalios miškingos įkalnės, šen ten pūpsojo kalvos, ant jų augo medžiai ar buvo išsibarsčiusios sodybos, kurių trobos žiūrėjo į priešingą keliui pusę. Vaismedžiai – obelys, slyvos, kriaušės, vyšnios – buvo apsiptylę žiedais. Žalia žolė po medžiais baltavo nuo nubyrėjusių žiedlapių. Tais žaliais laukais, čia vadinamais plynaukštėmis, ir vingiavo kelias, tai apsukdamas kokį kauburį, tai šmurkštelėdamas į pušynus, kurie lyg liepsnų liežuviai dengė kalvų šlaitus. Kelias buvo duobėtas, bet atrodė, kad mes lėkte lekiam, lyg pagauti šišo. Tuokart nesupratau, kam tokia skuba, tik mačiau, kad vežikas stengiasi kuo greičiau nusigauti iki Borgo perėjos. Man buvo paaiškinta, kad vasarą kelias paprastai esti geras, tik po žiemos sniegų dar nespėta jį sutaisyti. Šiuo atžvilgiu jis skiriasi nuo kitų Karpatų kelių, nes čionykščiai laikosi senos tradicijos per daug nesirūpinti keliais. Gospodariai jų netaiso, kad turkai nepamanytų, jog ketinama kviesti svetimšalių pajėgas, ir pirma laiko nepradėtų karo, kurio grėsmė šiose vietose nuolat juntama.

Už žalių plynaukštės kalvų kilo miškingi šlaitai, siekiantys didingus Karpatų kalnus. Kalnai stūksojo mums iš kairės ir iš dešinės, ant jų krentantys vakaro saulės spinduliai išryškino įspūdingas šio nuostabaus kalnyno spalvas: sodriai mėlyną ir violetinę viršūnių šešėliuose, žalią ir rudą, kur tarp akmenų augo žolė. Abipus kelio styrojo smailos dantytos uolos, tik tolumoje jas keitė snieguotos kalnų viršūnės. Šen bei ten matėm gilius tarpeklius, kuriuose leidžiantis saulei kartais sublizgėdavo krentantis vanduo. Kai kildami serpantinu apvažiavom kalvą ir tiesiai prieš akis išvydom aukštą snieguotą viršukalnę, vienas keleivis palietė man ranką.

– Žiūrėkit! *Isten szek!* – „Dievo sostas“.

Tai pasakęs jis pagarbiai persižegnojo.

Mums vingiuojant nesibaigiančiu keliu, saulė už nugarų smuko vis žemyn ir aplink ėmė tvenktis vakaro šešėliai. Snieguota viršūnė tebebuvo nutvieksta spindulių, tarsi blausiai švytėtų švelnia rausva spalva, ir tai dar labiau pabrėžė mus supančią tamsą. Pravažiuodami matėm čekų ir slovakų įstabiais drabužiais, pastebėjau, kad daugelį jų kamuoja gūžys. Pakelėje stovėjo daug kryžių ir keleiviai pravažiuodami persiže-gnodavo. Kai kur prie koplytėlės klūpodavo valstietis ar valstietė, mums priartėjus jie net neatsigrėždavo – regis, taip uoliai meldėsi, kad net nematė ir negirdėjo, kas dedasi aplinkui. Daug kas man buvo nema-tyta, pavyzdžiui, šieno kupetos medžiuose ir retai išsibarsčiusios beržų svyruoklių giraitės. Balti medžių kamienai pro švelnią lapų žalumą spindėjo lyg sidabriniai.

Kartais prasilenkdavome su vežimais – ilgos, riestos jų ienos buvo pritaikytos duobėtiems keliams. Vežimuose sėdėdavo namo grįžtantys sodiečiai: baltais drabužiais vilkintys čekai ar spalvingomis ėrenomis apsitaisę slovakai, pastarieji rankose it ietis laikydavo ilgas lazdas su kirvukais galuose. Vakarėjant smarkiai atvėso. Tirštėjančiose sutemose juodavo medžiai: ažuolai, bukai ir pušys, bet kai kildami perėja patek-davom į slėnį tarp kalvų šlaitų, vėlyvo sniego fone išryškėdavo tamsūs kėniai. Kartais, kai kelias vesdavo per pušyną ir tamsoje atrodydavo, kad miškas spaudžia mus iš visų pusių, tarp medžių šmėsčiojantis pil-kas dangus žadindavo rimtą, iškilmingą nuotaiką, vėl sukeliančią tas niūrias mintis ir fantazijas, kurios buvo apnikusios anksčiau vakare, kai žemai kabančios saulės spinduliai spalvino vaiduokliškus debe-sis, regis, be paliovos plaukiančius Karpatų slėniais. Kai kurios kalvos buvo tokios stačios, kad žirgai, nors ir skubinami vežiko, vos vilko kojias. Man knietėjo išlipti ir paėjėti pėsčiam, kaip darydavom namie, bet vežikas nenorėjo apie tai net girdėti.

– Ne, ne, – paprieštaravo jis. – Vaikščioti čia negalima. Daug piktuų šunų.

Paskui jis pridūrė:

– Iki eidamas miegoti dar spėsi jų prisižiūrėti.

Tai ištaręs apžvelgė keleivius, lyg būtų pasakęs kraupų juoką ir lauktų pritariamos šypsenos.

Sustojom tik trumpam, kai reikėjo uždegti lempas.

Sutemus keleivius apėmė lyg ir koks jaudulys, jie vienas per kitą kalbino vežiką, tarsi ragindami jį dar labiau paskubėti. Vežikas ilgu bota-
tagu negailestingai čaižė arklius ir paklaikusiai šūkaudamas vertė juos
stengtis iš paskutiniųjų. Vienu metu tamsoje prieš mus išvydau kažin
kokį šviesos lopinėlį, tarsi kalnų properšą. Keleiviai dar labiau subruz-
do. Diližanas pasiutusiai sūpavosi ant didelių odinių lingių ir siūbavo
į šalis lyg audringos jūros blaškomas laivelis. Teko įsikibti, kad nenu-
virsčiau. Kelias pagerėjo ir mes lėkte lėkėm tolyn. Atrodė, kad kalnai
priartėjo prie mūsų iš abiejų pusių ir grėsmingai dunkso virš galvų.
Atsidūrėm Borgo perėjoje. Keleiviai vienas po kito siūlė man dovanas,
jų veidai buvo tokie rimti, kad negalėjau atsisakyti. Dovanos buvo labai
įvairios ir keistokos, bet kiekviena įteikta kuo nuoširdžiausiai, palydėta
geru žodžiu, palaiminimu ir tais keistais baimę išreiškiančiais judesiais,
kuriuos mačiau prie viešbučio Bistricoje – kryžiaus ženklų ir apsauga
nuo piktos akies. Paskui, mums lekiant keliu, vežikas palinko į priekį, o
keleiviai abiejose pusėse persisvėrė per diližano kraštus ir ėmė dairytis
į tamsą. Supratau, kad vyksta arba tuoj įvyks kas nors labai įdomaus,
bet nors klausinėjau keleivių, nė vienas nieko nepaaiškino. Kurį laiką
tvyrojo visuotinis jaudulys, ir galiausiai priešais mus rytinėje pusėje at-
sivėrė perėja. Virš galvų plaukė tamsūs debesys, buvo slogu ir tvanku,
kaip prieš audrą. Atrodė, kad kalnų grandinė atskyrė dvi oro sritis ir
dabar mes patekom į audringąją. Jau ir pats ėmiau dairytis kariatos,
nugabensiančios mane pas grafą. Tikėjau si tuoj tuoj pamatyti sute-
mose šviečiančias lempas, bet aplink buvo tamsu. Spindėjo tik mūsų
pačių mirguliuojantys žibintai, kurių šviesoje baltavo iš nuvartų
arklių nasrų virstantys garo debesėliai. Prieš mus driekėsi balzganas

smėlio takas, bet karios nebuvo nė ženklo. Keleiviai dūsausdami iš palengvėjimo įtraukė galvas į vidų, o aš, priešingai, jaučiausi nusivylęs. Man sukant galvą, ką daryti, vežikas dirstelėjo į laikrodį ir kažką pasakė kitiems – taip tyliai, kad gerai neišgirdau. Man dingojosi, kad jis ištarė: „Visa valanda anksčiau.“ Paskui jis atsigrėžė į mane ir prabilo vokiškai, tik dar prasčiau nei aš.

– Karios nėra. Pasirodo, ponas čia nelaukiamas. Dabar jis važiuos su mumis į Bukoviną ir grįš rytoj arba poryt – geriau poryt.

Jam kalbant, arkliai puolė žvengti, prunkšti ir spardyti, vežikui teko juos tramdyti. Kaimiečiams klykiant ir visuotinai žegnojantis, mus pasivijo ir greta diližano sustojo keturių žirgų traukiama karieta. Mūsų žibintų šviesoje pamačiau, kad žirgai juodi it anglis ir nepaprastai grakštūs. Vežikas buvo aukštas vyras ilga ruda barzda ir šaunia juoda skrybėle, slepiančia nuo mūsų veidą. Kai jis atsigrėžė į mus, išvydau skaisčiai spindinčias akis, šviečiant žibintams jos atrodė raudonos.

Vyras kreipėsi į mūsų vežiką:

– Šįvakar jūs ankstyvas, bičiuli.

Vyras lemendamas atsakė:

– Ponas anglas skubėjo.

Nepažįstamasis į tai atsakė:

– Turbūt todėl pakvietėt jį važiuoti į Bukoviną. Ne, mielasis, manęs neapgausit. Aš daug žinau, ir mano žirgai greitai.

Kalbėdamas jis šypsojosi, žibinto šviesa krito ant plonų ryškiai raudonų lūpų ir baltų it dramblio kaulas smailų dantų. Vienas iš mano bendrakeleivių sušnabzdėjo kitam eilutę iš Burgerio „Lenoros“:

– „Denn die Todten reiten schnell.“ („Nes negyvėliai keliauja greitai.“)

Keistasis vežikas, be abejo, išgirdo, nes pakėlė galvą ir linksmi išsišiepė. Keleivis nusigrėžė, atkišo į priekį du pirštus ir persižegnojo.

– Duokit man pono bagažą, – paprašė vežikas.

Mano krepšiai buvo mikliai iškelti iš diližano ir sukrauti į karietą. Išlipau pro diližano šoną, nes karieta stovėjo prie pat. Jos vežikas, norėdamas padėti, paėmė man už rankos, lyg plieniniais gniaužtais suspaudė. Tikriausiai jis nepaprastai stiprus vyras.

Netaręs nė žodžio pliaukštelėjo vadelėmis, žirgai apsigrėžė ir mes nurūkom į tamsią perėją. Atsigrėžęs karietos lempų šviesoje pamačiau nuo arklių kylantį garą ir besižegnojančius buvusius savo bendrakeleivius. Jų vežikas pliaukštelėjo botagu, suriko žirgams ir jie nudūmė Bukovinos link. Diližanui tirpstant tamsoje, man kūnas nuėjo pagau-gais ir apėmė keistas vienatvės jausmas. Tačiau man ant pečių buvo užmestas apsiaustas, keliai užkloti gūnia, ir vežikas sklandžia vokiečių kalba pasakė:

– Naktis žvarbi, *mein Herr*^{*}, ir mano ponas grafas liepė jums gerai rūpintis. Jei prireiktų, po sėdyne yra butelis slivovicos (šiam krašte gaminamo slyvų brendžio).

Negėriau, bet vis tiek buvo gera žinoti, kad jis ten yra. Buvau gerokai išsigandęs, kamavo keista nuojauta. Manau, jei būčiau turėjęs kitą išeitį, nebūčiau leidęsis į tą paslaptinę naktinę kelionę. Kurį laiką lėkėm tiesiai, paskui staigiai pasukom ir toliau vėl važiuom tiesiai. Man pasirodė, kad mes vis iš naujo važiuojam tuo pačiu keliu, tad įsidėmėjau vieną aiškią gairę. Pasirodo, buvau teisus. Magėjo paklausti vežiko, ką tai reiškia, bet bijojau, nes sumečiau, kad jei jis tyčia vilkina laiką, ginčytis neverta – būdamas tokioje padėtyje vis vien nieko nepakeisčiau.

Tačiau po kiek laiko man pasidarė įdomu, kaip ilgai taip važinėjam, tad užžiebiau degtuką ir liepsnos šviesoje pasižiūrėjau į laikrodį. Buvo be kelių minučių vidurnaktis. Mane tai sukrėtė; prie visiems žinomų su vidurnakčiu susijusių prietarų dar prisidėjo ir naujausia patirtis. Įsitempęs, kankinamas blogos nuojautos ėmiau laukti.

* Vokiškai „mano pone“

Kažkur toli sodyboje prie kelio sustūgo šuo – gailiai, lyg išsigandęs. Prie jo prisidėjo kitas šuo, paskui dar ir dar vienas, kol galiausiai kaukšmas, nešamas švelnaus perėjoje dvelkiančio vėjelio, ėmė aidėti iš visų pusių. Nakties tamsoje įsišėlus vaizduotei pamaniau, kad staigia viso krašto šunys.

Išgirdę pirmą šunį žirgai ėmė tampyti vadeles ir stoti piestu, bet vežikas juos sudraudė, ir jie nurimo, tik prakaitavo ir virpėjo, lyg po išgąstingo bėgimo. Paskui, toliau nuo mūsų, kalnuose abipus kelio nuaidėjo dar garsesnis ir šaižesnis vilkų kaukšmas, vienodai paveikdamas ir žirgus, ir mane. Žirgams blaškantis ir stojant piestu, aš irgi panūdau šokti iš karietos ir mauti tolyn. Šįkart vežikui prireikė visos jėgos, kad suvaldytų žirgus ir šie neapverstų karietos. Bet jau po kelių minučių mano ausys apsirpato su garsu, o žirgai aprimo tiek, kad vežikas galėjo išlipti ir atsistoti prieš juos.

Jis ėmė juos raminti, glostyti, kažką kuždėti į ausis, kaip buvau girdėjęs darant arklių užkalbėjimus, ir jam išties puikiai pavyko: žirgai vėl tapo klusnūs, nors vis dar drebėjo. Vežikas grįžo į savo vietą, pliaukštelėjo vadelėmis, ir karieta nušvilpė dideliu greičiu. Šįkart nuvažiavęs iki perėjos galo jis staigiai suktelėjo į siaurą keliuką dešinėn.

Netrukus atsidūrėme tankiame miške, vietomis medžių šakos sviro virš kelio, sudarydamos tunelį. Iš abiejų pusių grėsmingai dunksojo didžiulės uolos. Mes buvome užuovėjoje, bet girdėjome, kaip tarp uolų vaitoja ir švilpauja vėjai, kaip mums važiuojant pro šalį pliaukšči medžių šakos. Darėsi vis šalčiau, ėmė kristi smulkus, sausas sniegas, ir netrukus viskas aplink apsidengė balta antklode. Vėtra vis dar atnešdavo šunų staugsmą, bet mums tolstant jis pamažu tilo. Tačiau vilkų kaukimas artėjo, atrodė, kad jie supa mus iš visų pusių. Siaubingai išsigandau, žirgai irgi. Tačiau vežikui tai buvo nė motais. Jis vis dairėsi kairėn ir dešinėn, nors aš tamsoje nieko neįžiūrėjau.

Anglų kalba kūręs airių rašytojas Bramas Stokeris (1847–1912), parašęs klasika tapusį gotikinį romaną „Drakula“, visiems laikams pakeitė siaubo literatūros žanrą ir suformavo vampyro įvaizdį mene. Šiuolaikiniai kūrėjai iki dabar semiasi įkvėpimo iš šiurpą keliančios istorijos apie Minos Merėj, Džonatano Harkerio, Kvinsio Moriso, daktaro Džono Sjuardo ir profesoriaus Abrahamo Van Helsingo kovą su žiauriuoju grafu Drakula. Romanas sudarytas iš veikėjų dienoraščių įrašų, laiškų, telegramų bei laikraščių iškarpu, taip sukuriama įspūdis, kad aprašyti įvykiai nutiko iš tiesų.

Pirmą kartą 1897-aisiais išleistas kūrinys ne kartą ekranizuotas ir iki šiol kelia įspūdį paties įvairiausio amžiaus skaitytojams. Šį leidimą puošia amerikiečių dailininko Scotto McKoweno iliustracijos.

Redaktorė MIMOZA Kligienė
Korektorė Eglė Devižytė
Maketavo Miglė Dilytė
Tiražas 2000 egz.
Išleido leidykla „NIEKO RIMTO“
Dūmų g. 3A, LT-11119 Vilnius
www.niekorimto.lt
Spausdino UAB „ScandBook“
Gamyklos g. 23, LT-96155 Gargždai

Jis neišėjo manęs pasitikti, tik stovėjo kaip statula, tarsi nuo to pasisveikinimo mosto būtų suakmenėjęs. Bet vos tik peržengiau slenkstį, jis iškart sukrito, žengė prie manęs ir taip paspaudė ranką, kad net susiraukiau. Negana to, jo ranka buvo šalta kaip ledas, panašesnė į numirėlio nei į gyvo žmogaus. Šeimininkas pakartojo:

– Sveiki atvykę į mano namus! Įženkit savo noru. Jauskitės ramiai ir palikit čia truputėlį laimės, kurią atsinešėt!

Kai Džonatanas Harkeris darbo reikalais išsiruošė į grafo Drakulos pilį Transilvanijoje, nesitikėjo susidurti su atgijusiomis senovės legendomis ir net šiurpiausiame košmare neregėtais siaubais. Maloni viešnage pilyje netrukus pasirodo esanti mirtinai pavojinga. Tačiau, kaip netrukus išsiaiškins Džonatanas ir jo bičiuliai, esama grėsmių, kur kas baisesnių net už pačią mirtį.

„Drakula“ – tikra siaubo klasika ir vienas įtakingiausių XIX amžiaus kūrinių, iki šių dienų audrinantis paties įvairiausio amžiaus skaitytojų vaizduotę. Tai ypatingas pasakojimas apie draugystę, meilę, mirtį, pasiaukojimą, narsą ir žūtibūtinę kovą su žiauriu ir kraujo ištroškusi siaubūnu.

www.niekorimto.lt

Užsuk, net jei tu ir ne vaikas

ISBN 978-609-441-845-7

9 786094 418457